

**Свято, яке завжди
з тобою.**

(місто Париж в художній літературі)

Це місто варто меси, так стверджував король Генріх IV; у цьому місті хочеться жити і померти, так вигукував Володимир Маяковський; це місто — «свято, яке завжди з тобою» говорив Ернест Хемінгуей; якби цього міста не існувало, його слід було б вигадати, як зауважив хтось, перефразувавши відомий вислів Вольтера. Це місто — Париж.

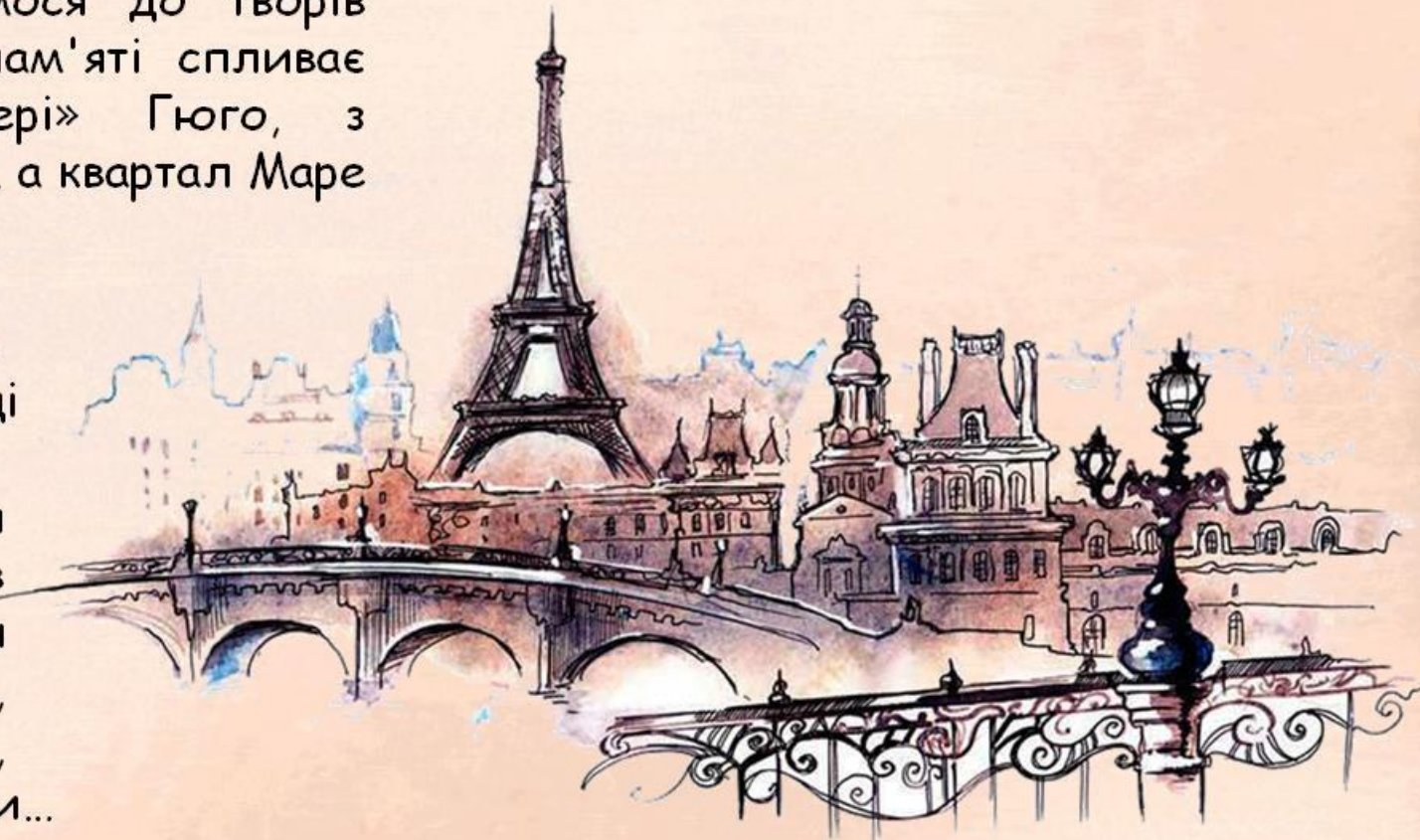
Не обов'язково їхати до Парижу — досить прочитати романи Еміля Золя, Оноре де Бальзака, Марселя Пруста, Франсуази Саган та багатьох інших письменників, щоб мати яскраве, живе уявлення про це унікальне місто.

Аура середньовічного Парижу підкорить вас. Місто володіє незвичайною привабливістю, майже людською чарівністю. У чому секрет цієї привабливості? — на це питання намагалися відповісти багато.

Ми зробимо ще одну спробу — звернемося до творів художньої літератури. На острові Сіте в пам'яті спливає знаменитий «Собор Паризької Богоматері» Гюго, з Олександром Дюма пов'язана площа Вогезів, а квартал Маре нагадує про «Череву Парижа» Еміля Золя.

На мить ми перенесемося в минулі століття і побачимо на вулицях Парижа Д'Артаньяна та Есміральду, Жана Вальжана та Гавроша, Міледі та Квазімодо.

Зі строкатого різноманіття творів ми обрали децицю книг, які занурюють Вас в атмосферу французької столиці. Вони змушують читача любити і ненавидіти, сумувати і підноситися... Іншими словами, жити так, як це вміють робити лише парижани...

Леру Гастон. Призрак оперы ; Тайна желтой комнаты / Г. Леру ; [пер.: Д. Новиков, И. Русецкий]. — Киев : Амфора, 2013. — 512 с. — (Золотая б-ка приключений).

«Привид Оперы» — приголомшлива історія самовідданого кохання та самопожертви. Місце дії — оперний театр у Парижі, відомий під назвами Паризька опера та Гранд-опера. У театрі відбуваються дивні явища: падають декорації, люстри, чуються незвичайні звуки, пропадають речі, трапляються нещасні випадки. Ходять чутки про привида, що живе в театрі, якого бачили деякі працівники опери, хто в вигляді полум'яного обличчя, хто в масці смерті. Однак, нові директори налаштовані дуже скептично. Вони не прислухаються до порад попереднього керівництва, в результаті чого, зокрема, таємничим чином втрачають значну суму грошей. А в театрі тим часом йде постановка опери «Фауст». Приму, відсутню кілька днів по причині «хвороби», з успіхом замінює молода співачка Христина. Хоча, за спогадами дівчат із кордебалету, ще півроку тому вона співала як «іржава дверна петля». Своєму другу дитинства віконту Раулю де Шанї дівчина зізнається, що співу її навчає таємничий вчитель музики, якого вона вважає Ангелом Музики...

Paris

Барбери Мюриель. Элегантность ежика = L'elegance du herisson : роман / Мюриель Барбери ; [пер.: Н. Мавлевич, М. Кожевникова]. — Москва : Иностранка, 2012. — 400 с. — (О чём говорят женщины).

Мюриель Барбери — французька письменниця, якій французька газета «Монд» по праву присудила звання «королеви бестселера». І нехай на її рахунку поки всього лише два романи, обидва вони мали шалений успіх, багатомільйонними тиражами розійшовшись по всьому світу відразу після виходу. У романі «Элегантность ежика» (в українському перекладі — «Елегантна їжачиха» серця читачів привабила історія мадам Мішель. Вона — вахтерка фешенебельного будинку в не менш фешенебельному шістнадцятому окрузі. Нічого особливого — всього-на-всього вахтерська квартирка, телевізор, кіт, пихаті багаті мешканці сусідніх квартир...

Нічого особливого, крім самої вахтерки — вона інтелектуалка, багато читає, дивиться непросте кіно, тільки от її походження та соціальний статус заважають зайняти достойне місце серед людей, які її оточують. Все змінюється з появою нового мешканця — японця-любителя російської літератури та «Реквієма» Моцарта...

Paris

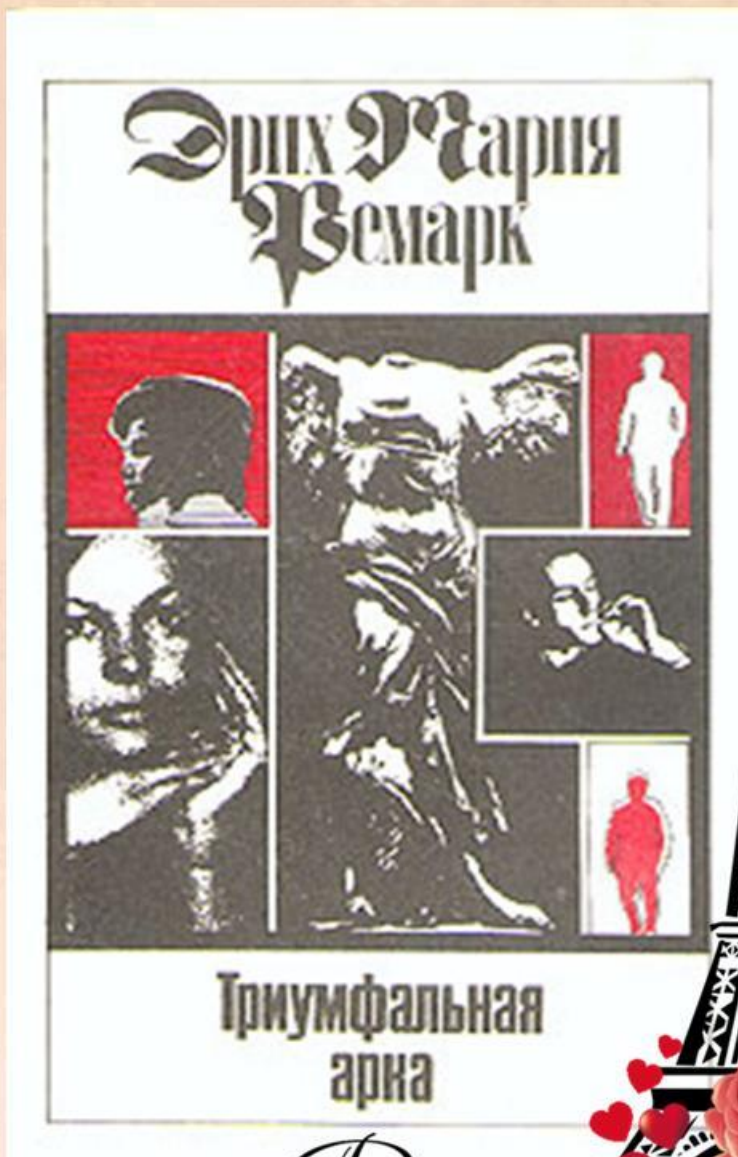

Ремарк Ерих Марія. Триумфальна арка / Ерих Марія Ремарк ;
[худож. А. Быков ; пер. с нем.: Б. Кремнев, И. Шрайбер]. — Москва :
Вита-Центр, 1992. — 448 с.

Еріх Марія Ремарк — один з головних німецьких письменників ХХ століття, класик, якого читають з любові, а не за навчальною програмою. У його знаменитих на весь світ романах знаходить голос «втрачене покоління» — молоді люди, що втратили мету і сенс життя між двох світових воєн.

У романі «Триумфальна арка» автор розповідає про трагічну долю талановитого німецького хірурга, який втік з фашистської Німеччини від переслідувань нацистів.

1939 рік. Париж. Головний герой роману — біженець з Німеччини, талановитий хірург Равік, так само як і сотні інших емігрантів знайшов для себе притулок у чужій і негостинній, але поки ще безпечній Франції. У нього немає документів, немає дозволу на роботу, але після пережитих жахів концтабору і війни його сьогоднішнє життя здається йому цілком стерпним. Він зміг винести всі труднощі і приниження і зараз почуває в собі досить сил, щоб допомогти повернути віру в життя і людей молодій акторці Джоан — дівчині, яку він врятував від самогубства в одну з дощових, холодних паризьких ночей...

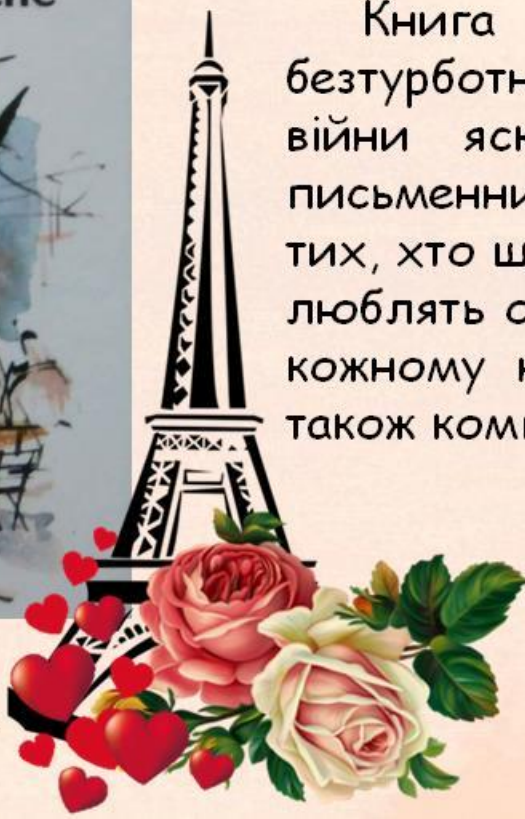

Paris

Paris

Хемингуэй Эрнест. Праздник, который всегда с тобой ; Острова в океане : романы : пер. с англ. / Эрнест Хемингуэй ; [пер.: М. Брук [и др.] ; худож. О. И. Аблажей]. — Минск : Мастацкая літ., 1988. — 542 с. : ил. — (Б-ка отечественной и зарубежной классики).

«Свято, яке завжди з тобою» — книга спогадів американського письменника Ернеста Хемінгуея про його життя в Парижі. В книзі описуються перші літературні спроби молодого письменника та його життя з першою дружиною Хедлі в 1920-х роках минулого століття.

Книга світла, наповнена чарівністю молодості та безтурботності, автор змальовує Париж після Першої світової війни яскравими теплими фарбами. Париж у баченні письменника — рай для творчих натур і подвійний рай для тих, хто щиро закоханий. Ернест і його перша дружина, Хедлі, люблять один одного і свого маленького сина, щиро радіють кожному новому дню, новим враженням і новим друзям, а також компанії один одного.

І навіть, коли не вистачає грошей на самі елементарні речі, включаючи їжу і дрова для опалення їх скромного житла, вони знаходять способи відволіктися від непривабливої дійсності і побачити щось прекрасне в навколишньому світі навіть у самі нелегкі дні...

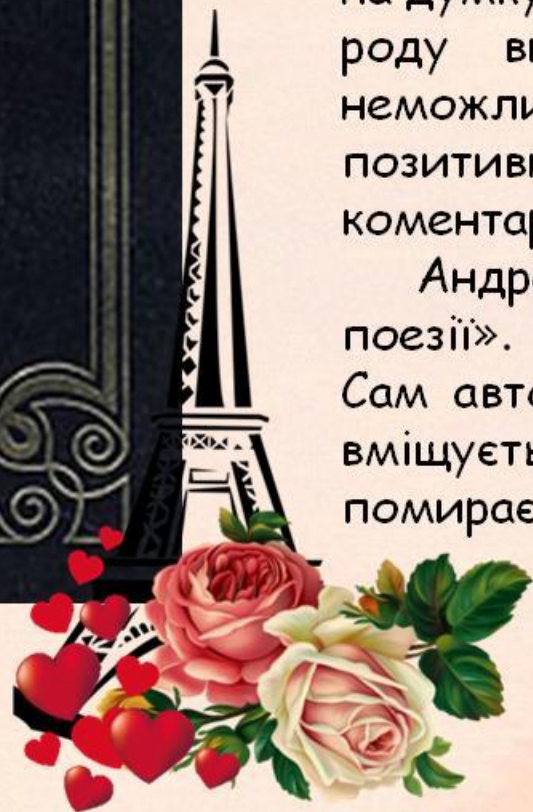
Виан Борис. Пена дней : роман ; Новеллы ; Уничтожим всех уродов : роман / Борис Виан ; [худож. В. В. Токатов]. — Москва : Иной мир, 1993. — 352 с.

Борис Виан був вельми і вельми неординарної персоною. Спробувавши себе в ролі інженера, музиканта, критика, журналіста, перекладача, автора і виконавця власних пісень, він так і не знайшов свого місця і покликання.

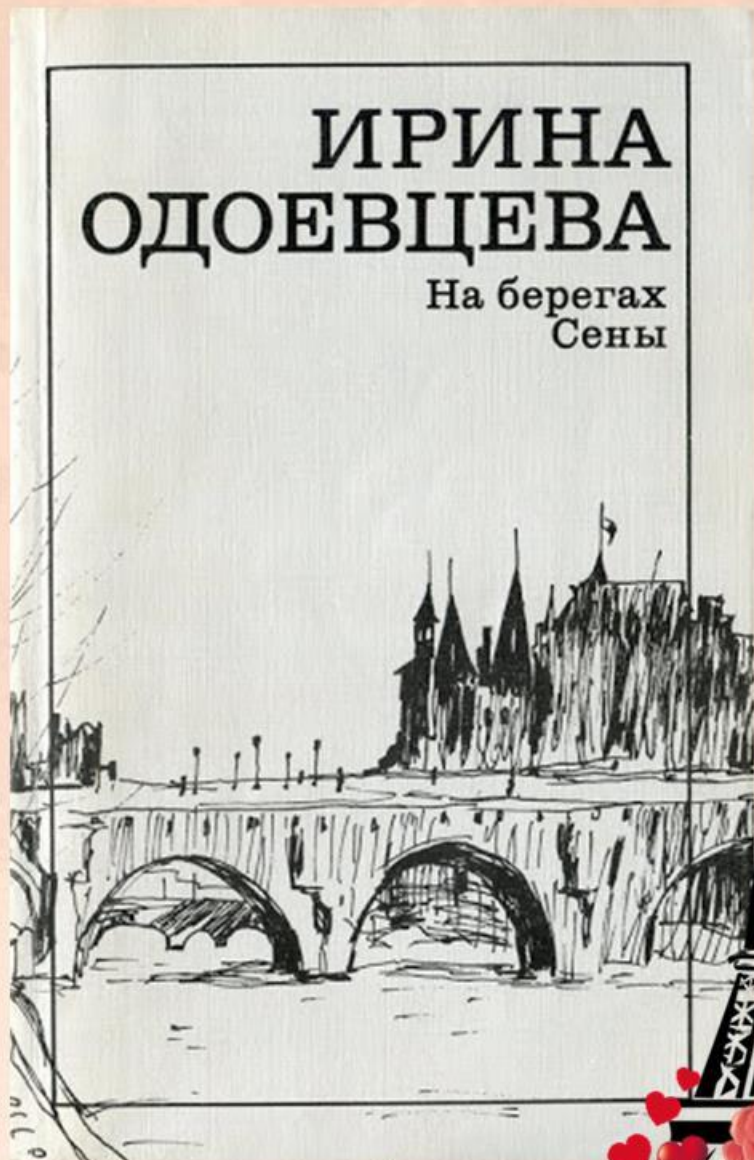
Роман «Пена дней», написаний Виан в 26-річному віці й є, на думку багатьох критиків, його найкращим твором, це свого роду виклик суспільству. Докладніше про цю книгу неможливо говорити, її можна лише читати. Численні позитивні відгуки колег в основному є дотепними коментарями до книги, ніж її характеристикою.

Андре Бретон називав цей роман «шедевром грайливості і поезії». Фредерік Бегбедер — «еліксиром вічної молодості». Сам автор вважав, що сюжет його роману вкрай простий і вміщується в одну фразу «чоловік любить жінку, вона хворіє і помирає». Однак ця уявна простота сюжету не завадила іншому французькому письменникові Раймону Кено назвати «Пену дней» «самим проникливим із сучасних романів про кохання» ...

Paris

Одоевцева И. В. На берегах Сены / Ирина Одоевцева. — Москва :
Худож. лит., 1989. — 334 с.

Ирина Одоевцева — поетеса, письменниця, улюблена учениця Миколи Гумільова. Вона автор багатьох романів, за її словами «чисто жіночих», про кохання. Але перш за все — одна з кращих мемуаристок першої хвилі російської еміграції, справжній свідок епохи, під легким пером якої оживають великі поети і прозаїки Срібного століття. Величезний успіх їй принесли книги спогадів «На берегах Невы» і «На берегах Сены».

У книзі «На берегах Сены» І. Одоевцева розповідає про свої зустрічі з представниками російської літературної і художньої інтелігенції, яких віднесло хвилею еміграції в роки громадянської війни до Європи. Імена І. Буніна, І. Северяніна, К. Бальмонта, З. Гіппіус і Д. Мережковського і менш відомі Ю. Терапіано, Я. Горбова, Б. Поплавського зацікавлять читача.

Володіючи дивовижною пам'яттю, Ирина Одоевцева через роки і відстані доносить до нас кожну репліку і інтонацію з розмов і дискусій тих часів. Ці спогади, написані жваво, яскраво і образно, є цікавим матеріалом для людей, що цікавляться історією літератури.

Paris

Золя Еміль. Черво Парижа : роман / Еміль Золя ; [авт. послесл. К. Зубарева ; худож.: Н. Шеберстов, Г. М. Соколов]. — Ташкент : ГОСИЗДАТ УзССР, 1956. — 334 с. : ил.

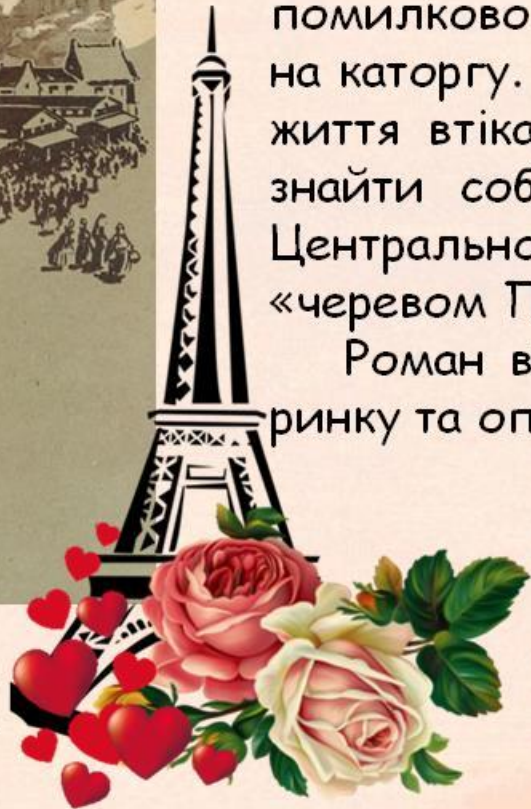
Еміль Золя, видатний французький письменник, увійшов у світову літературу як творець двадцятитомної епопеї «Ругон-Маккари». «Черво Парижа» — третій роман в цієї епопеї.

Сюжет розгортається навколо долі Флорана, колишнього шкільного вчителя. У 1851 році під час заворушень, що супроводжували державний переворот 2 грудня, його було помилково прийнято за противника нового режиму і відправлено на каторгу. Відбувши кілька років покарання, Флоран з ризиком для життя втікає з каторги та дістається до Парижа, де намагається знайти собі засоби для існування. Місцем дії роману є район Центрального продовольчого ринку Парижа, названий Е. Золя «червом Парижа», разом з прилеглими до нього кварталами.

Роман відрізняє велика увага автора до побутових сцен життя ринку та описи різних продуктів — овочів, фруктів, риби тощо.

Особливо знаменитим став опис сирної лавки, так звана «сирна симфонія». Золя описує запахи різних сирів у крамниці, як свого роду симфонічний твір, використовуючи музичні метафори.

Paris

Золя Еміль. Дамское счастье / Эмиль Золя ; [пер. с фр. Ю. И. Данилин ; авт. предисл. С. Р. Брахман ; худож. Г. Г. Филипповский]. — Москва : Правда, 1983. — 416 с. : ил.

Paris

«Дамське щастя» — це, з одного боку, блискуче дослідження механізму ділового успіху, з іншого — класичний роман про Попелюшку. Вивчивши досвід таких магазинів, як «Бон Марше», «Лувр», «Трентам», Золя захоплююче, яскраво і точно описує історію підприємця Октава Муре, який створив в центрі Парижа процвітаючий універмаг. Продумана організація, нові торгові технології і психологічний розрахунок дозволяють йому залучити натовп покупців і, таким чином, отримати перемогу над жінками. Але чому цьому улюбленцю жінок не дає спокою маленька, погано одягнена провінціалка Деніза — непомітна продавчиня, яка відчайдушно намагається вибитися зі злиднів і прогодувати двох своїх братів?

У цьому романі є принц, є Попелюшка і безліч інших прекрасно виписаних персонажів. Але, на жаль, жодної феї! Тому читачеві залишається лише гадати, яким буде результат любовної історії ...

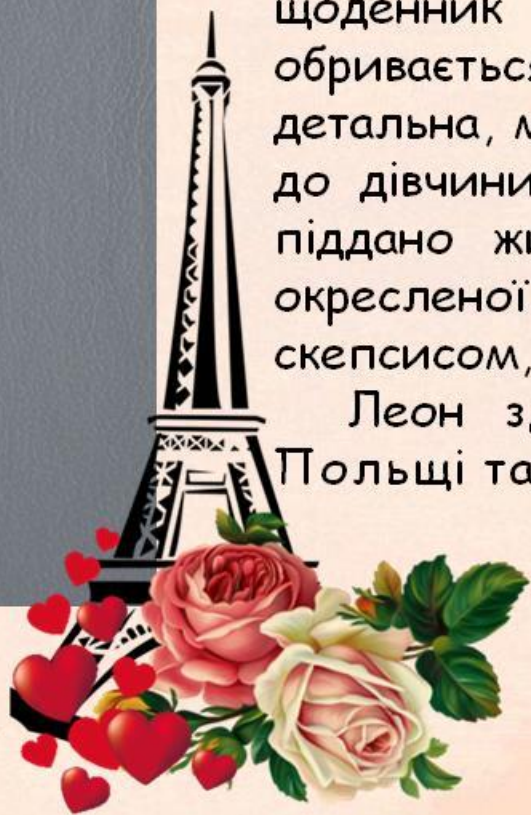
ГЕНРИК
СЕНКЕВИЧ
БЕЗ
ДОГМАТА
РАССКАЗЫ

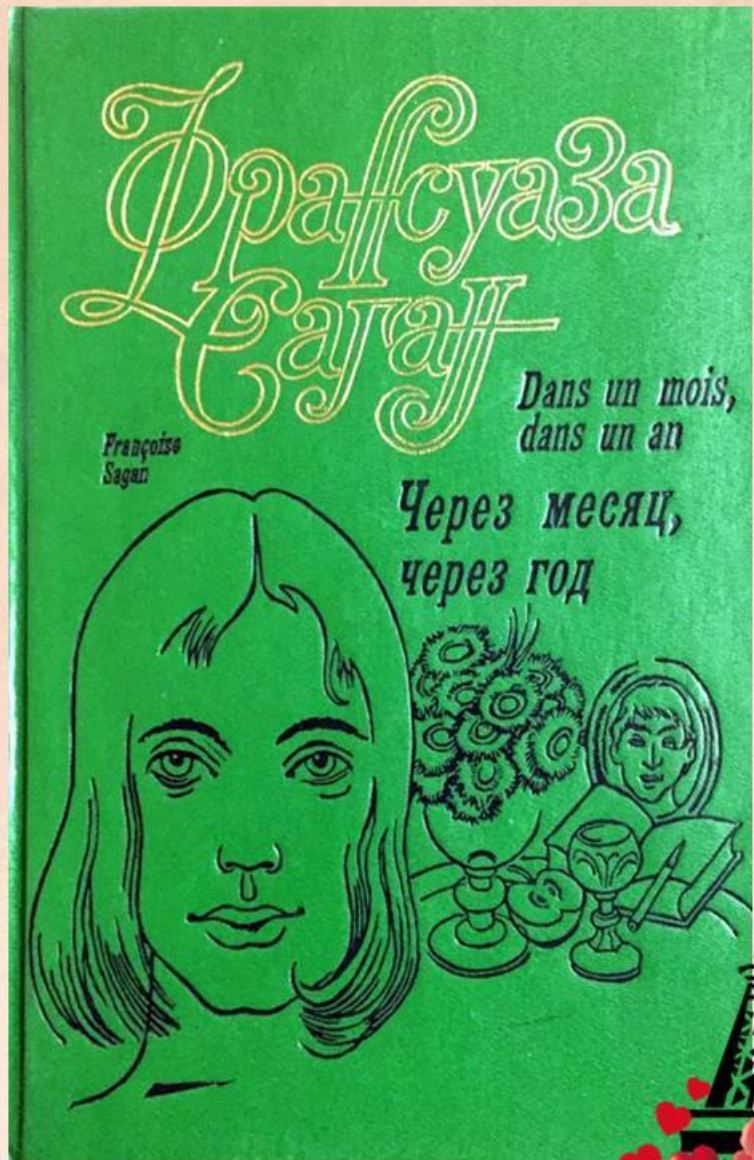
Сенкевич Генрик. Без догмата : роман ; Рассказы / Генрик Сенкевич ; [сост. Н. Я. Подольская ; авт. предисл. Б. Ф. Стахеев ; худож. Б. П. Пашков]. — Москва : Правда, 1989. — 640 с. : рис.

Роман видатного класика польської літератури Генріка Сенкевича «Без догмата» — це сповідь тридцятип'ятирічного польського графа Леона Плошовського, людини заможної та освіченої. Письменник стилізує свою оповідь під щоденник, розпочатий в чітко окреслений час — 9 січня 1883 року — щоденник охоплює неповні два роки життя, яке трагічно обривається самогубством героя. День за днем подається детальна, мало не клінічна історія кохання Леона Плошовського до дівчини, а згодом заміжньої жінки Анелі. Критичній оцінці піддано життя героя без певних занять і ідеалів, без чітко окресленої мети, аналізуються думки й почування, позначені скепсисом, роз'їдаючою душою рефлексією та нерішучістю.

Леон здобув чудову освіту закінчивши університет у Польщі та сільськогосподарську школу в Парижі. Та його знання не знаходять свого практичного застосування. Накопичене предками багатство усуває необхідність працювати заради шматка хліба.

Paris

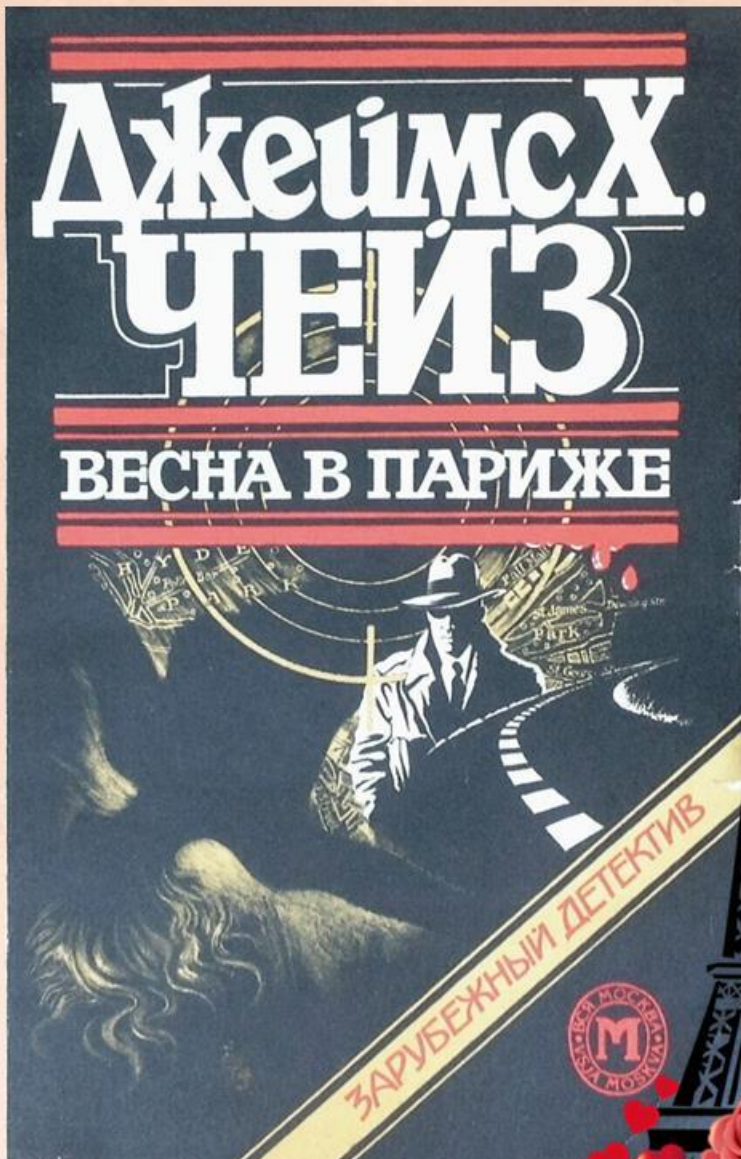
Саган Франсуаза. Через місяць, через год : пер. с фрр. / Франсуаза Саган ; [авт. предисл., сост. Ю. Уваров]. — Москва : Республика, 1992. — 320 с. : рис.

Франсуазу Саган називали Мадемуазель Шанель від літератури. Починаючи з самого першого роману «Привіт, смутку!», який наробив чимало галасу, її літературна кар'єра складалася блискуче, вона з дивовижною легкістю створювала книгу за книгою, їх переводили на різні мови і вони розліталися по світу мільйонами примірників.

«Через місяць, через год» — дивний роман у якому всі герої Саган кохають невпопад і всі вони самотні. Ніколь кохає свого чоловіка Бернара, який любить Жозе, яка закохана в Жака. Фанні любить свого чоловіка Аллена, він же втратив голову від Беатріс. А Беатріс закохана лише в себе та свій успіх на театральних підмостках. У цій сумній історії всі самотні. Жар щасливих миттєвостей швидко змінюється душевним ознобом. Залишається лише гадати, що буде з цими людьми через місяць, через рік...

Paris

Чейз Джеймс Х. Весна в Париже / Джеймс Х. Чейз ; [пер. с англ. Б. Белкин]. — Москва : Вся Москва, 1989. — 173 с. — (Зарубежный детектив).

За півсторіччя письменницької діяльності Рене Брабазон Реймонд (1906–1985) опублікував близько 90 кримінальних романів і змінив кілька творчих псевдонімів. Найбільш прославлений з них — Джеймс Хедлі Чейз.

Головний герой роману «Весна в Париже» — колишній агент британської секретної служби, колишній шпигун, колишній командо — типовий «солдат удачі», що працює на тих, хто більше платить. Тому, коли колишній армійський товариш по службі полковник Річі пропонує йому небезпечну, але добре оплачувану справу, він сміливо кидається у вир подій і проникає в банду.

Чи вдасться йому знайти і перехитрити ватажка цього угруповання і не нашкодити полковнику? Тепер не тільки успіх починання, а й життя залежить від його хитрощів і вміння швидко орієнтуватися в ситуації, що склалася ... В іншому випадку йому вже ніколи не бачити паризької весни ...

Paris

Гюго Виктор. Собор Парижской Богоматери : роман / Виктор Гюго ; [пер. с фр. Н. Коган ; худож. А. Андрощук]. — Київ : Посредник, 1993. — 446 с.

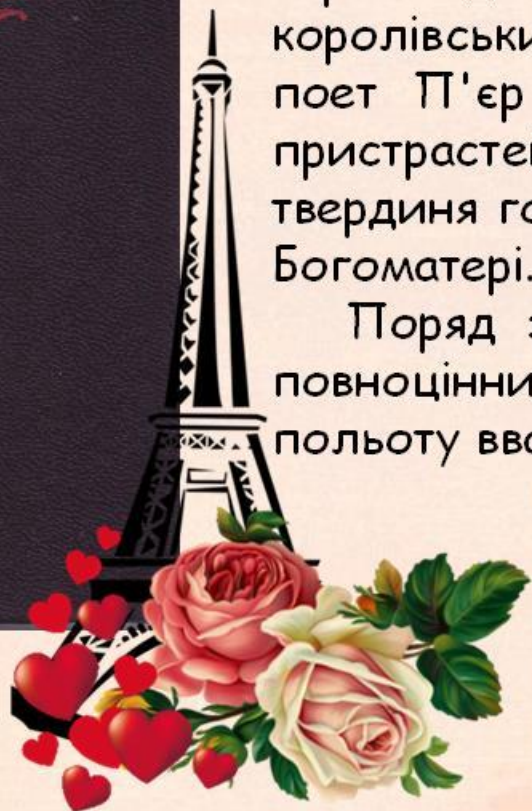

«Собор Паризької Богоматері» — роман, що пережив століття, став канонем, а імена його героїв давно вже стали іменами загальними. Це історія кохання і трагедії. Кохання тих, кому кохати було не дано і не дозволено — релігійним саном, фізичною неміччю або чужою злою волею. Циганка Есмеральда і глухий горбань-дзвонар Квазімодо, священник Клод Фролло і капітан королівських стрільців Феб де Шатопер, прекрасна Фльорделіс і поет П'єр Гренгуар... І над усіма ними, над переплетеннями пристрастей і над середньовічним Парижем тяжіє непорушна твердиня готичного собору Нотр-Дам-де-Парі — Собору Паризької Богоматері...

Поряд з людьми Собор Нотр-Дам де Парі і сам Париж є повноцінними персонажами книги, їх опис з висоти пташиного польоту вважається вершиною літературної майстерності автора.

Роман був написаний Гюго з метою захисту собору, який в той час збиралися знести, або модернізувати. Слідом за виходом роману у Франції, а потім в усій Європі розгорнувся рух за збереження і реставрацію готичних пам'ятників.

Paris

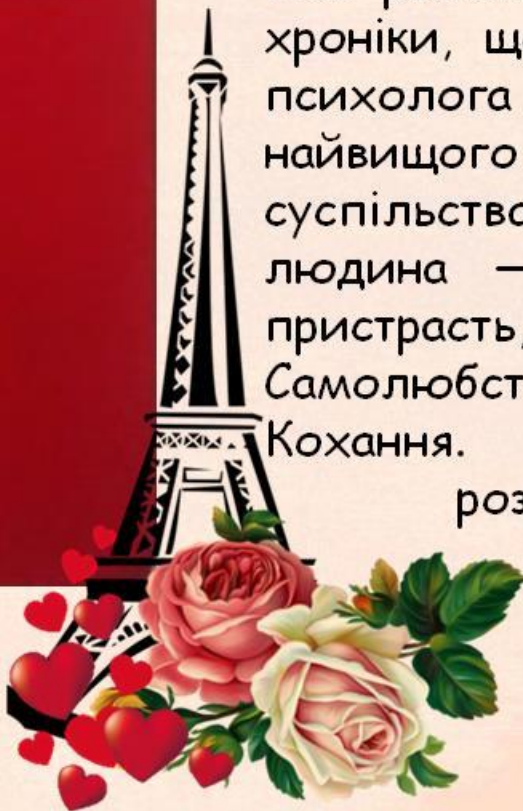

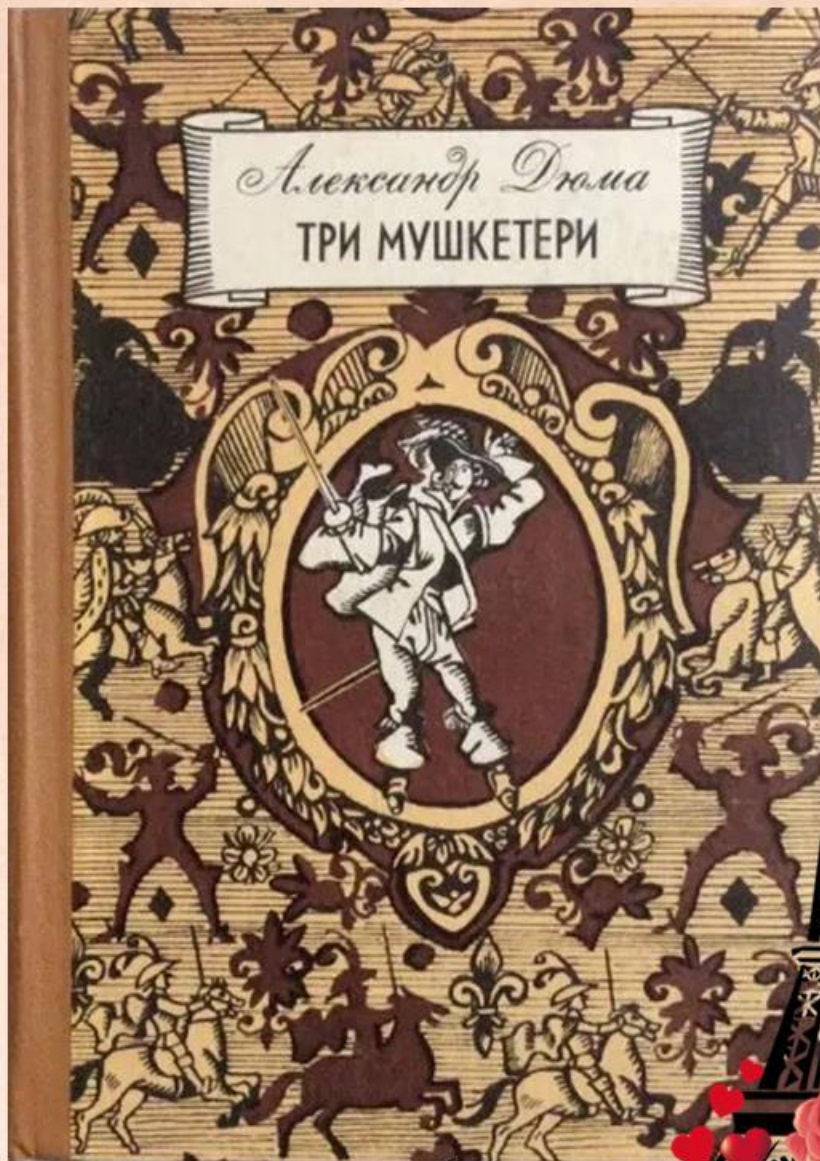
Стендаль. Красное и черное : хроника XIX века: роман / Стендаль ; [авт. примеч. Б. Реизов ; худож. И. С. Горбенко ; пер. с фр.: С. П. Бобров, М. П. Богословская]. — Киев : Рад. школа, 1990. — 400 с. : ил.

Стендаль — справжнє прізвище Анрі Бейль — один з тих письменників, хто склав славу французької літератури XIX століття. Його перу належать «Пармська обитель», «Люсьєн Левель», «Ваніна Ваніні», але вершиною творчості письменника став роман «Червоне і чорне». Рядовий випадок з кримінальної хроніки, що лежить в основі роману, став під рукою тонкого психолога і блискучого стиліста Стендаля людською драмою найвищого напруження і одночасно соціальним дослідженням суспільства. Жюльєн Сорель — честолюбна і здібна молода людина — пережив і романтичну закоханість, і бурхливу пристрасть, якій не зміг протистояти і за яку розплатився життям. Самолюбство. Гордість. Честолюбство. Слабкість. Зрада. Любов, Кохання. Презирство. Ненависть. Зарозумілість. Холодна розважливість. Каяття. Марносластво. Нудьга. Політика. Лицемірство. Пиха. Холоднокрівність. Влада. Церква. Брудні ігри. Брехня. Маніпуляції. Кар'єризм. Обман. Малодушність. Загалом, життя з не найкращого його боку. Все це було описано Стендалем.

Стендаль
КРАСНОЕ
И ЧЕРНОЕ

Paris

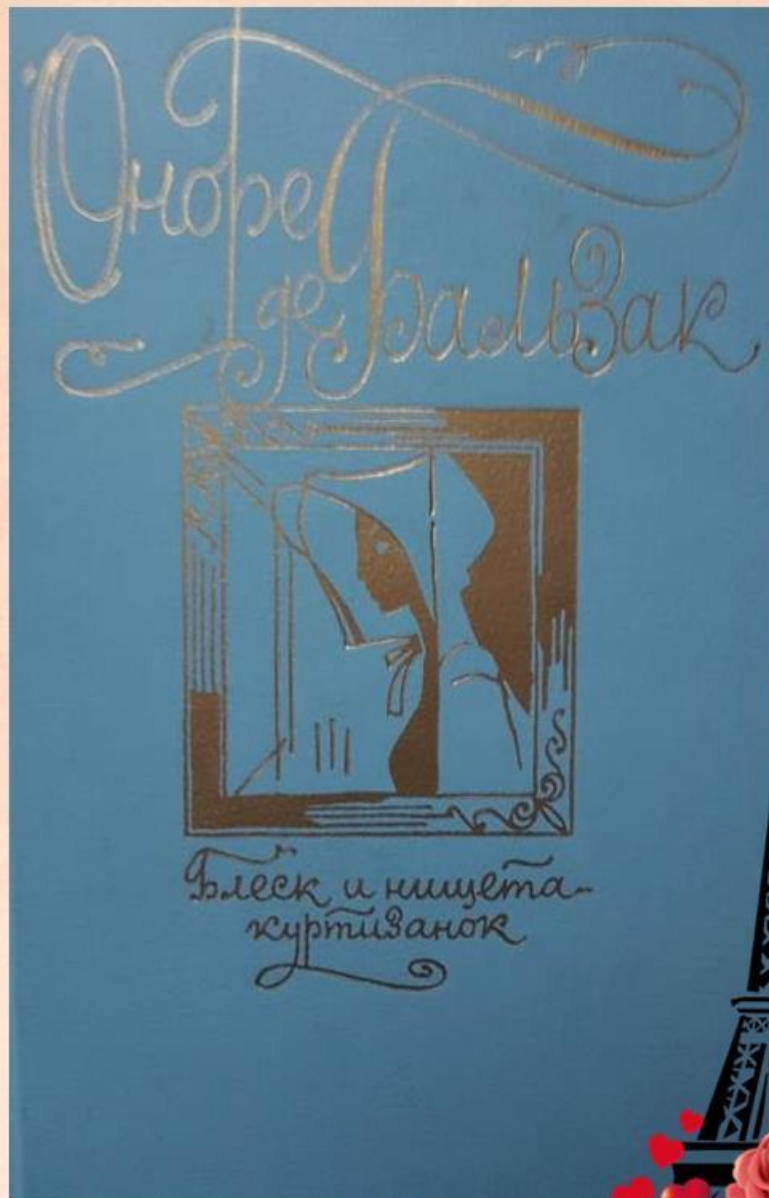
Дюма Александр. Три мушкетери : роман / Александр Дюма ; [пер. с фр., авт. приміт. Р. Терещенко]. — Київ : Веселка, 1982. — 616 с. : іл.

Минають століття, але не старіють мушкетери — герої безсмертного роману знаменитого французького письменника Александра Дюма. Невичерпна фантазія і відчайдушна хоробрість, благородство і готовність пожертвувати собою заради одного — ці якості Атоса, Портоса, Араміса і д'Артаньяна незмінно привертають читачів роману та глядачів численних екранізацій роману.

Історія, яку розповів Дюма, присвячена пригодам д'Артаньяна і його друзів. Молодий, небагатий гасконський дворянин д'Артаньян покинув рідну домівку і попрямував до Парижу, сподіваючись на місце в полку мушкетерів. По дорозі він вплутався в бійку з графом Рошфором, в той же день д'Артаньян образив одразу трьох досвідчених мушкетерів — Атоса, Портоса і Араміса — і отримав від всіх трьох виклики на дуель. Але дуель було перервано появою гвардійців кардинала, які хотіли заарештувати четвірку за порушення указу про заборону на дуелі. Д'Артаньян і три мушкетери перемогли переважаючого супротивника і стали друзями ...

Paris

Бальзак Оноре де. Блеск и нищета куртизанок : роман / Оноре де Бальзак ; [пер. с фр. Н. Г. Яковлева ; авт. примеч., авт. предисл. И. А. Лилеева ; худож.: А. В. Озеревская, А. Т. Яковлев]. — Москва : Правда, 1983. — 576 с. : рис.

«Блеск і злидні куртизанок» — один з найвідоміших романів циклу «Людська комедія», присвячених таємній стороні життя вищого паризького світу, де продається і купується все — кар'єра та положення, любов і дружба. Тут, у всьому своєму сліпучому блиску та у всій своїй душевній убогості, панують богині продажної любові, дами півсвіту, паризькі куртизанки. Безліч доль сплетені інтригами, бажанням слави, коханням і зрадою в тугий вузол, розрубати який виявляється здатна лише трагічна смерть. Сюжет твору розвивається навколо кар'єриста і пристосуванця Люсьєна Шардона де Рюбампре, що вперше з'явився в образі жебрака-невдахи в романі «Втрачені ілюзії». Нині ж він обертається у вищих колах паризького суспільства. Секрет такого перевтілення криється в покровительстві всіма шанованого абата Карлоса Еррери, який насправді в минулому був каторжником — Жаком Колленом. За заступництво «абата» головному герою роману доводиться дорого платити приймаючи участь в його інтригах і махінаціях.

Paris

Мозм Сомерсет. Бремя человеческих страстей : роман / Сомерсет Мозм ; [пер. с англ.: Е. Гольшева, Б. Изаков ; авт. предисл. Н. Михальская ; худож.: А. Озеревская, А. Яковлев]. — Москва : Правда, 1991. — 688 с. : ил.

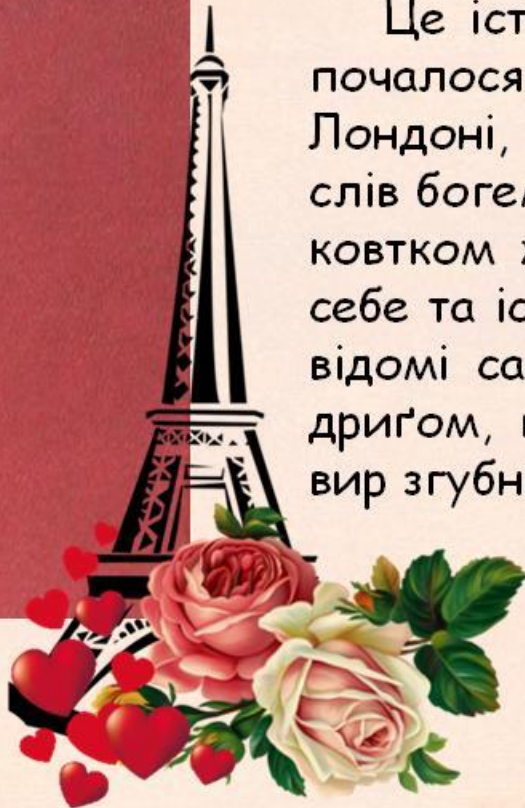

Вільям Сомерсет Моем — британський письменник, один з найкращих прозаїків 1930-х років, визнаний класик англійської літератури ХХ століття. Його роман «Тягар пристрастей людських» визнано культовим твором ХХ століття.

Це історія Філіпа Кері, невтомного шукача сенсу життя. Усе почалося ще зі шкільних років, а потім — навчання в Німеччині, Лондоні, Парижі, мрія стати художником, химерне сплетіння слів богемного поета Кроншоу... Довгі розмови про вічне стають ковтком живої води, даючи йому сили не припиняти пошуків себе та істини. Та що, як відповіді на запитання вже давно були відомі самому Філіпові? Доля чоловіка перевертається догори дригом, він відкриває світ людських пристрастей. Проте цей вир згубних бажань і душевних мук стає неабияким тягарем...

Особливий інтерес представляє книга ще й тому, що це — автобіографічний роман. Це не автобіографія, як стверджував сам Моем: тут реальність і вигадка переплелися між собою, тому читати стало ще цікавіше.

Paris

Гюго Виктор. Отверженные : [роман : пер. с фрр.] : в 2 т. / Виктор Гюго ; [худож. В. Б. Лопарев]. — Киев : Рад. школа, 1986. — 2 т. — (Мир в образах).

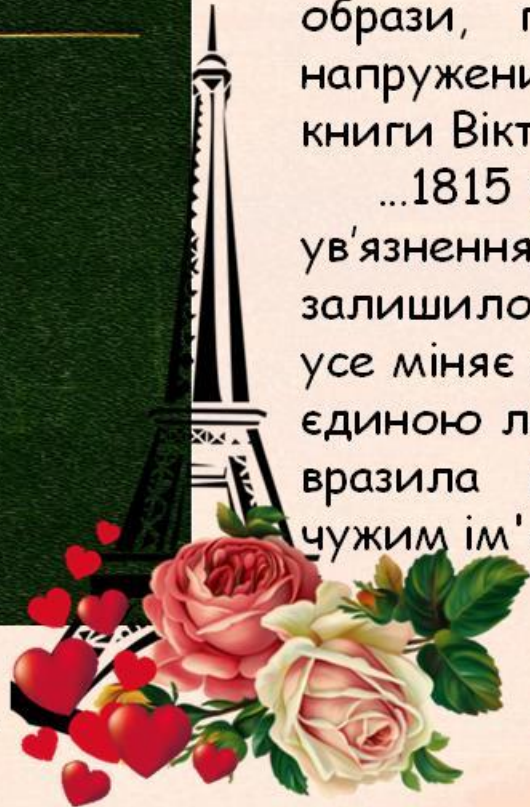
V. Hugo

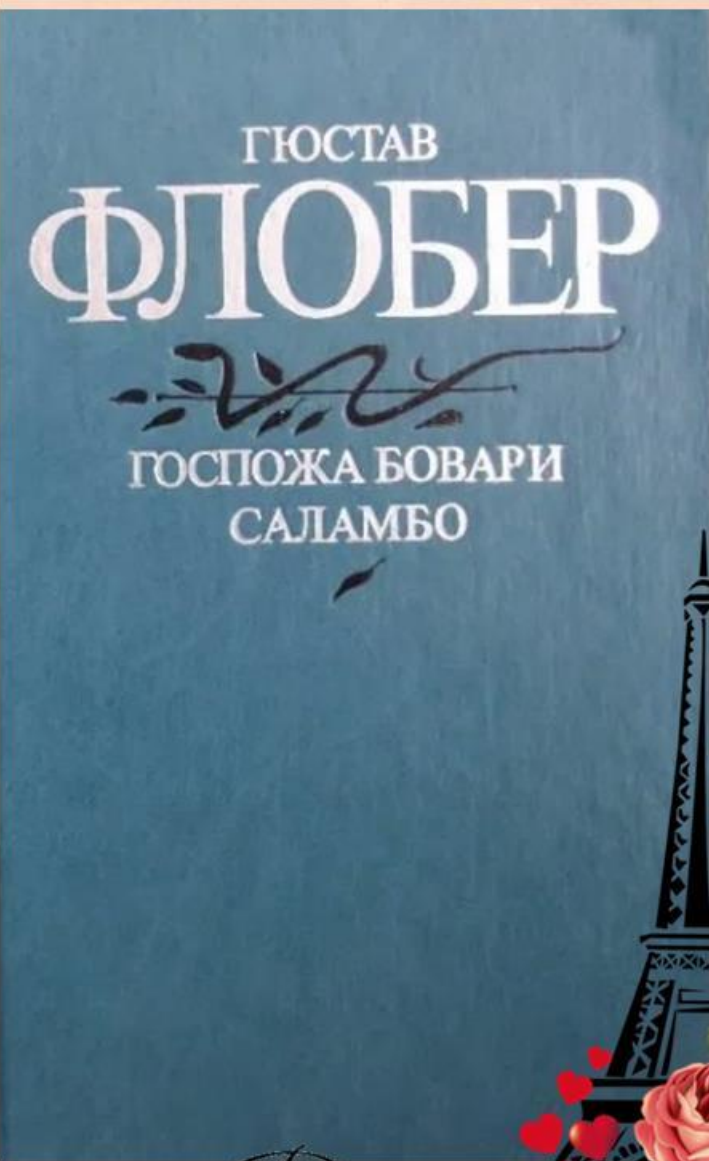
ОТВЕРЖЕННЫЕ

Роман «Знедолені» — один з найкращих романів класика світової літератури. Жан Вальжан, Козетта, Гаврош — імена героїв роману відомі широкому загалу читачів, число яких за півтора сторіччя з моменту виходу книги в світ не стає менше, роман не втрачає популярності. Калейдоскоп героїв з усіх верств французького суспільства першої половини ХІХ століття, яскраві образи, гротеск і романтика, сентиментальність і реалізм, напружений, захоплюючий сюжет, — головні причини успіху книги Віктора Гюго.

...1815 рік. Колишній каторжник Жан Вальжан після 19-річного ув'язнення виходить на волю. Він злий на цілий світ, у нього не залишилося нічого святого, він не вірить нікому і нічому. Однак усе міняє зустріч з католицьким єпископом Мірієлем — першою і єдиною людиною, яка пожаліла його, каторжника. Ця зустріч так вразила Вальжана, що він докорінно змінив своє життя: під чужим ім'ям заснував фабрику, завдяки якій виріс добробут цілого містечка, мером якого він потім став. Однак скоївши злочин у минулому житті, він стає бажаною здобиччю французької поліції і змушений переховуватися...

Paris

Paris

Флобер Гюстав. Госпожа Бовари ; Саламбо : романы / Гюстав Флобер ; пер. с фрр.: Н. Любимов, Н. Минский ; худож. Т. Е. Добровинская. — Москва : Мир, 1984. — 536 с. : рис.

«Пані Боварі» — визначний роман французького письменника Гюстава Флобера. Головну героїню — Емму Боварі, молоду і дуже привабливу дружину лікаря, обтяжує сімейне життя. Навіть народження доньки не пробудило в ній теплих почуттів до чоловіка. Емма мріє про кохання, яке описують у романах, про безрозсудну пристрасть. Вона прагне до чуттєвих насолод, і зустріч з юним помічником нотаріуса Леоном Дюпюї ще більше розпалює в ній прагнення до позашлюбних зв'язків. Але що може дати їй недосвідчений молодик? Коханцем Емми стає зрілий красень Рудольф Буланже, відомий серцеїд. З ним вона пізнає світ заборонених задоволень, ціна яких виявиться занадто високою ...

Париж в цьому романі - це місто, про яке марить головна героїня, жити в ньому це одна з її нездійснених мрій. Вона слідкує за всім, що відбувається в Парижі. Вивчає «звіти про прем'єри, верхогони, вечірки, цікавилась дебютом тої чи іншої актриси, відкриттям нової крамниці. Знала останні моди сезону, адреси фешенебельних кравців, дні прогулянок у Булонському лісі, розклад спектаклів у опері» та ін.

ЛЕО МАЛЕ

НЕОБЫКНОВЕННЫЕ
ПРИКЛЮЧЕНИЯ
НЕСТОРА
БЮРМА

Мале Лео. Необыкновенные приключения Нестора Бюрма : романы : пер. с фр. / Лео Мале ; сост., авт. предисл. Ю. П. Уваров ; худож. Н. В. Маркова ; ред. Т. М. Любимова. — Москва : Прогресс, 1993. — 640 с.

Зірка французького авангарду, знаменитий письменник-сюрреаліст Лео Мале напружено шукав нові шляхи розвитку літератури, охоче влаштовував літературні скандали, але при всьому тому був фанатично відданий жанру детектива. Його цикл детективних романів «Нові таємниці Парижа» набув всесвітньої популярності — не в останню чергу завдяки привабливому образу його головного героя, приватного детектива Нестора Бюрма, який розкриває злочини, які не по зубах посередньому комісару паризької поліції Фару і його нахабному і тупуватого підлеглому інспекторові Фабру. В ході розслідувань Бюрма постійно демонструє глибоке знання людської натури. Він з першого погляду може визначити хто перед ним: чесна людина чи пройдисвіт, порядна жінка чи дорога повія, процвітаючий бізнесмен чи причепурившийся шулер. Діючи поодинці він розуміє, що не може дозволити собі права на помилку; інакше легко стати жертвою зради, обману, чиєїсь спритної авантюри і підставитися під непотрібний удар...

Paris

Кортасар Хулио. Игра в классики : роман / Хулио Кортасар ; [авт. предисл. И. Тетерян ; худож. И. Сальникова ; пер. с исп. Л. Синянской]. — Москва : Худож. лит., 1986. — 573 с. : рис.

Напевно, кожен пам'ятає дитячу гру в класики — стрибки по квадратах з цифрами, накресленим на асфальті крейдою. Хуліо Кортасар запропонував читачам згадати дитинство і пограти в класики з його книгою — глави роману переплутані місцями, а в кінці кожного епізоду є цифра, яка вказує, куди стрибати далі: на главу № 18 або, наприклад, № 43.

Дія самого роману відбувається в 1950-і роки. Головний герой — сорокарічний аргентинець, у якого немає певних занять. Він приїхав до Парижа в пошуках новизни і живе на гроші, які йому зрідка надсилають багаті родичі з Буенос-Айреса. Його улюблене заняття — безцільно блукати по Парижу. Він постійно занурений в себе, постійно аналізує свої думки, переживання і вчинки. Він не приймає суспільство, в якому змушений жити, не дотримується правил, заперечує умовності ...

Paris

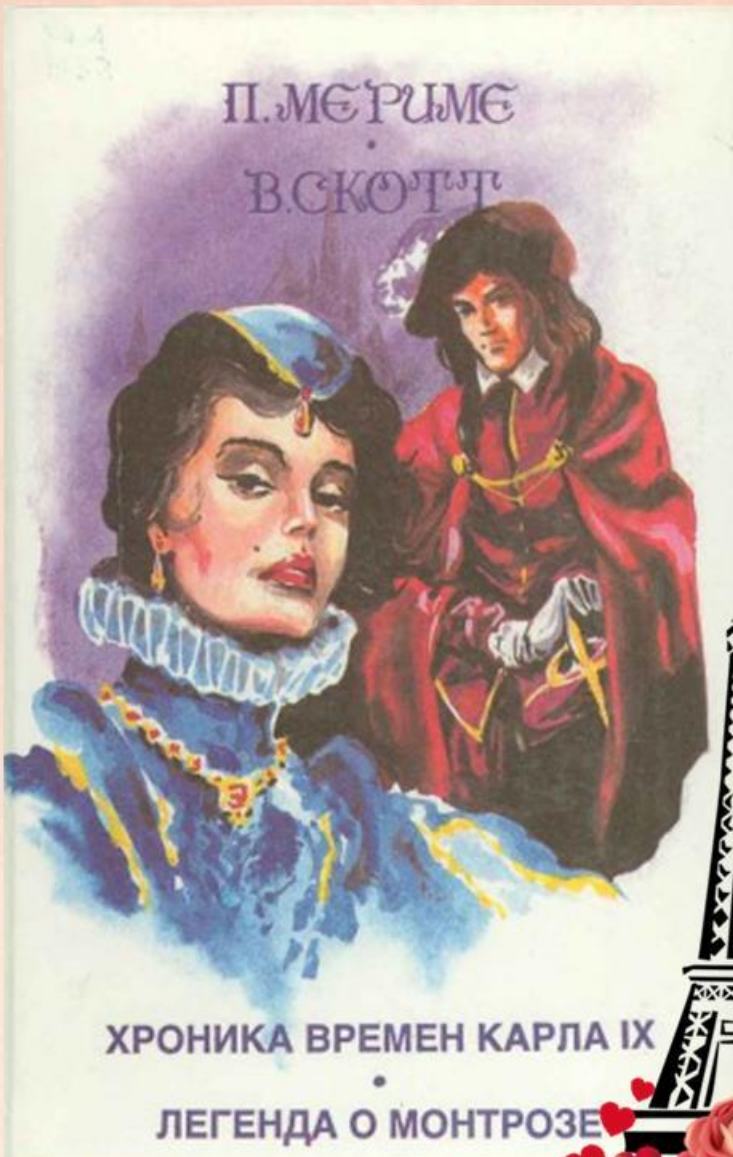
Paris

Ажар Эмилия. Жизнь впереди : роман / Эмиль Ажар ; [пер. с фрр. В. Орлов ; авт. предисл. В. Ерофеев]. — Москва : Известия, 1988. — 192 с. : ил. — (Б-ка журнала «Иностранная литература»).

За роман «Життя попереду» нікому не відомий письменник Еміль Ажар був удостоєний найвищої літературної нагороди Франції, що присуджується лише раз в житті, — Гонкурівської премії. Набагато пізніше з'ясувалося, що ніякого Ажара не існує: цей псевдонім став черговою літературною маскою відомого французького письменника Ромена Гарі, який вже отримував Гонкурівську премію за роман «Коріння неба». Ромен Гарі став єдиним письменником у світі, який двічі, але під різними іменами, ставав Гонкурівським лауреатом.

Розповідь ведеться від імені десятирічного хлопчика-араба Мохаммеда, якого всі називають Момо. Він живе в паризькому районі Бельвіль, населеному арабами, чорношкірими африканцями і євреями, в притулку, який тримає мадам Роза. Матері більшості дітей, яких виховує Роза, — повії, які платять копійки за утримання своїх дітей. Момо змушений самотужки боротися з життям і за життя, коли ж мадам Роза з часом стає абсолютно безпорадною, саме він допомагає їй виживати і залишається з нею до останньої години...

Мериме Проспер. Хроника времен Карла ІХ / П. Мериме. Легенда о Монтрозе / В. Скотт ; сост. З. Михайлов. — Вильнюс : Полина, 1993. — (Всемирная Классика Приключений).

Проспер Мериме — відомий французький письменник, член французької академії. На літературній ниві дебютував дуже рано, коли йому було всього 20 років, історичною драмою «Кромвель». Через дев'ять років представив на суд громадськості свій перший великий прозовий твір — історичний роман «Хроника царювання Карла ІХ».

Дія роману розгортається на тлі політичних і релігійних воєн, що охопили Францію в другій половині XVI століття. Йде жорстка боротьба за владу між трьома основними партіями; протистояння католиків і гугенотів розпалює ситуацію до межі. У боротьбу втягнута велика частина нації, всі верстви французького суспільства. На релігійному ґрунті відбуваються запеклі сутички на вулицях, в тавернах, при дворі ...

Зображуючи звичаї епохи, Проспер Мериме створює психологічно переконливі образи священнослужителів, політичних діячів, придворних і простих людей. Роман написаний жваво, яскраво, по-справжньому захоплююче і при цьому історично достовірно.

Paris

ШКОЛЬНАЯ БИБЛИОТЕКА

ВИКТОР ГЮГО

ДЕВ'ЯНОСТО ТРЕТИЙ ГОД

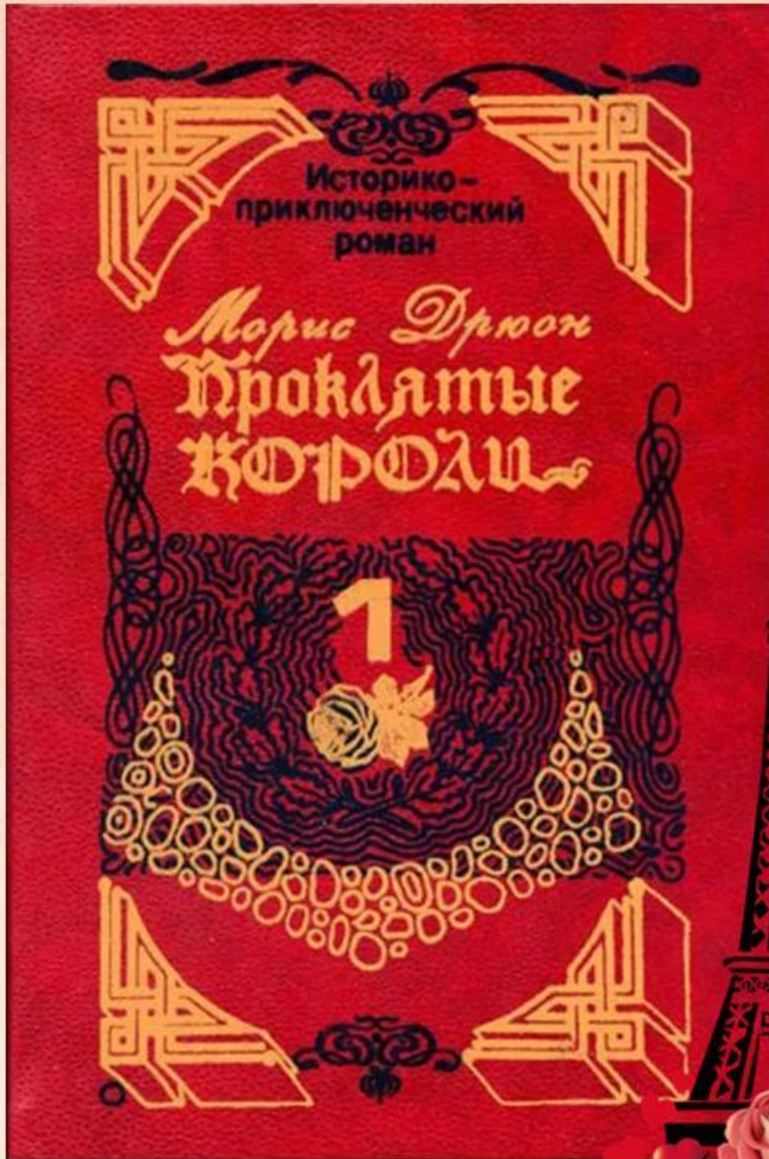
Paris

Гюго Виктор. Дев'яносто третий год : роман : пер. с фр. / Виктор Гюго ; [пер. с фр., ред. М. Шишмарева ; авт. предисл. А. В. Заславская ; авт. примеч. Н. А. Славятинский ; худож. И. Кусков]. — Москва : Дет. лит., 1987. — 256 с. : ил. — (Школьная б-ка).

«Дев'яносто третій рік» — останній роман Віктора Гюго про останні дні Великої французької революції, про найбільш жахливий її період — Терор.

Колишній священик Сімурден стає полум'яним трибуном і тираном революції. Юний аристократ Говен відрікається від свого класу і рідні заради торжества ідей гуманізму і справедливості, які він пов'язує з революцією. Його дядько — маркіз де Лантенак — навпаки, готовий відстоювати аристократичну честь, знехтувавши жалість і співчуття. Він встає на чолі бунтівної Вандеї, його селяни готові йти за своїм паном проти якобінців. Споконвічне протистояння провінції і столиці. Заради кого ж відбувається революція? Вожді Дантон, Марат і Робесп'єр гризуться за владу та вплив. Йде громадянська війна. Все відбувається за гранню моралі і здорового глузду. У категоріях добра і зла, прекрасного і потворного оцінюються не тільки характери і вчинки людей, а й історичні події, політичні інститути.

Paris

Дрюон Морис. Проклятые короли : романы : в 2 т. / Морис Дрюон ; [пер. с фр. Н. Жаркова]. — Харьков : Интербук-Украина, 1992. — 2 т. — (Историко-приключенческий роман).

Лауреат Гонкурівської премії, один з найвідоміших письменників Франції, член Французької академії — Моріс Дрюон народився в Парижі. Почав публікуватися в 18 років, виступав з оглядами в літературних журналах. У 1948 році був опублікований перший том трилогії «Сильні світу цього» — «Знамениті сімейства». Роман приніс автору найпрестижнішу літературну нагороду Франції — Гонкурівську премію. Другий і третій роман трилогії вийшли в 1950 і 1951 роках.

Всесвітню славу письменникові принесли історичні романи, що склали семитомною серію «Прокляті королі», присвячені історії Франції першої половини XIV століття, починаючи з 1314 року, коли було завершено процес над тамплієрами, та закінчуючи подіями після битви при Туатьє. Серія включає романи: «Залізний король», «Ув'язнення Шато-Гайар», «Яд і Корона», «Негоже ліліям прясти», «Французька вовчиця», «Лілія і лев», «Коли король губить Францію». Дія романів відбувається за часів правління останніх п'яти прямих нащадків королів з династії Капетингів і перших двох королів з династії Валуа, від Філіпа IV до Іоанна II.

Гавальда Анна. Я ее любил. Я его любила = Je l'aimais : роман / Анна Гавальда ; пер. Е. Клокова. — Москва : Астрель ; Киев : ЦНМЛ, 2011. — 188 с. — (Коллекция мировых бестселлеров).

Анна Гавальда вже давно увійшла до кола найкращих європейських авторів. І це зовсім не дивно, адже її романи неодноразово ставали бестселерами та розійшлися багатомільйонним накладом у 30 країнах світу. Дебютувавши у 1999 році невеличкою збіркою оповідань, Анна Гавальда полонила серця читачів і одразу стала сенсацією у французькій літературі.

Роман «Я її кохав. Я його кохала» — це дві історії кохання... Андріан покинув свою дружину Хлою з двома маленькими дітьми, тому що закохався в іншу. Його батько, П'єр, 20 років тому також мав коханку, однак не залишив своєї сім'ї. Хто з них вчинив правильно? Чи є виправдання зраді? Як з цим змиритися та жити далі? У цього роману нема хепі-енду. Він завершується сльозами Хлої і різкими словами, сказаними нею на адресу П'єра: «Йдіть уже. Залиште мене. Я сита по горло вашою добротою. Я більше не можу. Ви вже перегодували мене цим, мсьє...»...

Paris

Мопассан Ги де. Милый друг : роман / Ги де Мопассан ; [авт. предисл. А. Пузиков ; авт. примеч. Ю. Данилина ; пер. с фр. Н. Любимов ; худож. А. Лепятский]. — Москва : Худож. лит., 1980. — 268 с. : рис.

Ги де Мопассан, за його власним висловом, увірвався в літературу як метеор і зник з неї з ударом грому. Він писав про те, що знав і бачив — і завдяки письменницькій пильності та вишуканості стилю створив дивовижну картину життя людської душі. Його майстерністю і психологізмом захоплювалися сучасники і літературні нащадки.

Потерпаючий від літньої спеки Париж, його жваві бульвари, вуличні кафе. І молодий чоловік, у якого майже не залишилося грошей. Саме так починається один із найвідоміших творів Ги де Мопассана — «Любий друг». Головний герой роману — Жорж Дюруа, син нормандського селянина, колишній військовий і майбутній ... донжуан? Ні, все-таки перед нами не простий донжуан; жінки потрібні йому не самі по собі, а заради відчуття перемоги, прибутку та кар'єри. Він дуже жадібний і задрісний, цей любий друг, варто йому чогось досягти, як він бажає вже чогось більшого. І досягає всього використовуючи жінок: одна допоможе йому освоїтися з журналістикою, інша введе до вищого світу, третя дасть багатство ...

Paris

ГЮСТАВ ФЛОБЕР

ВОСПИТАНИЕ ЧУВСТВ

Флобер Гюстав. Воспитание чувств : роман / Гюств Флобер ; [пер. с фр. А. Федоров ; авт. предисл. А. Тузиков ; худож. М. Майофис]. — Москва : Правда, 1983. — 464 с. : портр., рис.

Гюстав Флобер — класик світової літератури, один із великої трійки: Бальзак - Стендаль - Флобер. Ці троє доклали найбільше зусиль до створення і становлення реалістичного мистецтва Франції XIX сторіччя.

Його роман «Виховання почуттів» — найскладніший за стилем, ідеями, проблематикою із усього ним написаного. Це багатоплановий твір, у якому в новому, несподіваному ракурсі поєднані історія Франції, історія покоління, історія героя. У свідоме життя герой роману юний Фредерік Моро вступає з перебільшеним уявленням про себе й свої можливості, з певністю, що йому судилася незвичайна доля. Він вирішує стати письменником і пише роман, але не завершує його, komponує вальси, вивчає китайську мову, пробує свої сили в живописі, але ні в чому не знаходить свого покликання, всі його молоді амбіції зазнають поразки. Врешті-решт, він ні в чому не проявив себе, його прекрасне кохання залишилося мрією, а високі пориви виявилися нікчемними справами. Цим і завершилося виховання почуттів...

Paris

Саган Франсуаза. Ангел-хранитель : романы, эссе / Франсуаза Саган ; [пер. с фрр.: Ю. Яхнина [и др.]. — Москва : ЭКСМО, 2005. — 688 с. — (Зарубежная классика).

Голлівуд, Лос-Анджелес. 45-річна успішна сценаристка Дороті (в далекому минулому — актриса) повертається додому в машині свого приятеля Пола. Під колеса їм потрапляє молодий наркоман, машина гальмує, хлопець поранений і потрапляє в лікарню, а коли його підлікували, Дороті перевозить його в свій будинок. 26-річний Льюїс невимовно гарний, Дороті влаштовує йому контракт на зйомки у фільмі. Всі навколо впевнені, що героїв пов'язують романтичні стосунки, але це не так. Зате навколо Дороті поступово виростає гора трупів: старий недоброзичливець, великий продюсер, убитий невідомим випадковим коханцем; колишній чоловік наклав на себе руки; жінка, яка його забрала, гине в автокатастрофі. У поліції ніяких підозр, але Дороті розуміє, що всіх цих людей убив Льюїс, тільки за те, що вони, як йому здалося, чимось її засмутили. Вона в жаху, він спокійний, єдине, що його хвилює — щоб вона дозволила йому бути поруч. Вона дозволяє, але бере з нього слово: нікого не вбивати без її згоди...

Paris

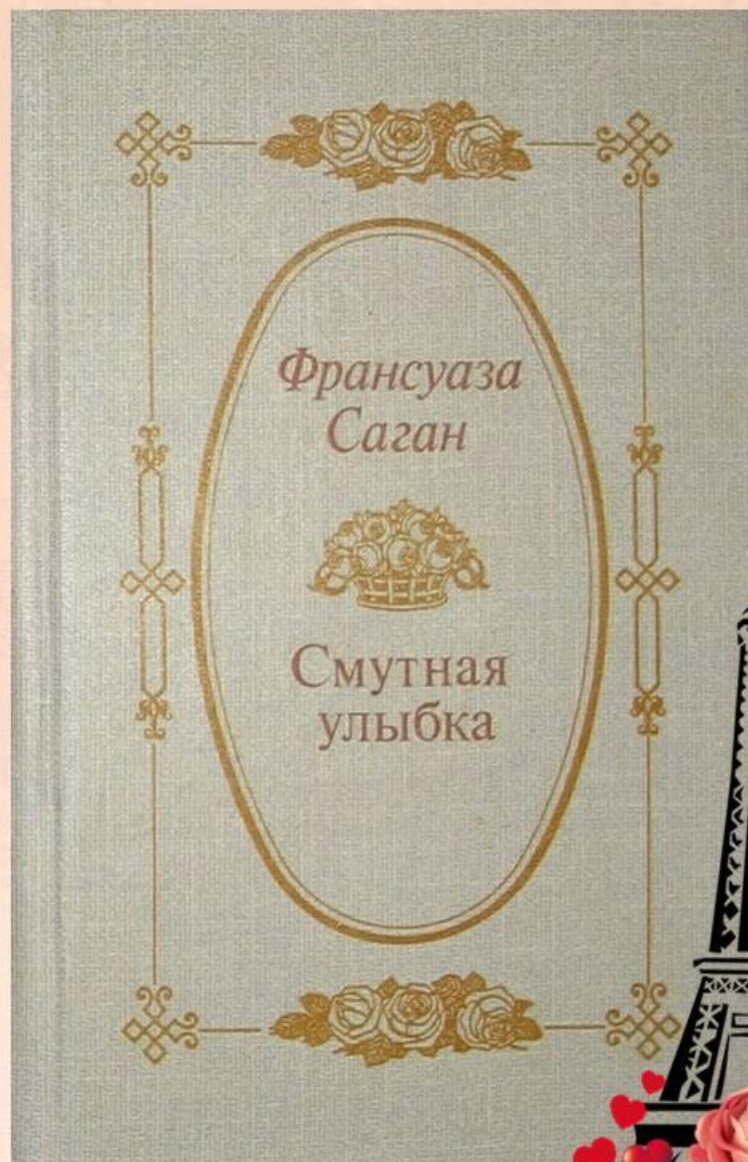

Саган Франсуаза. Смутная улыбка : романы / Франсуаза Саган ; [пер. с фрр.: Ю. Яхнина [и др.]. — Новосибирск : Новосибирское кн. изд-во, 1991. — 366 с. — (Дорогим женщинам).

Франсуаза Саган вивела жанр жіночого роману на новий рівень, адже для неї не існує стандартних схем у відтворенні чуттєвого світу взаємин чоловіків та жінок, натомість її цікавлять любовні трикутники та чотирикутники, парадоксальність і багатогранність кохання. Одним із таких романів є роман «Невиразна усмішка» — твір із витриманою інтригою, сповнений психологізму та пристрасті.

Домініка — студентка Сорбонни. Дівчина приїхала з провінції і живе в Парижі без рідних. Однак у Домініки є друзі Бертран і Катрін. Саме Бертран знайомить дівчину зі своїм родичем, успішним адвокатом Люком. Люк одружений і зовні його шлюб виглядає досить міцним. Проте, між студенткою і адвокатом спалахує пристрасть. Однак адвокат не поспішає розлучитися зі своєю дружиною, яка, без сумніву, знає про захоплення чоловіка. Коханці розуміють, що їх роман не має продовження, але не

можуть зупинитися. Розірвати відносини їм допомагає від'їзд Люка. Адвокат їде у відрядження до Америки, де йому часто доводиться бувати за службовим обов'язком.

Paris

Paris

Зюскинд Патрик. Парфюмер : история одного убийцы / Патрик Зюскинд ; [пер. Э. В. Венгерова]. — Санкт-Петербург : Азбука-классика, 2007. — 320 с.

Роман «Парфюмер» став одним з найпопулярніших німецькомовних романів двадцятого століття, він перекладений на десятки мов і протягом багатьох років займає міцне місце в першій десятці бестселерів на книжкових ринках світу.

Головний герой роману Жан-Батист Гренуй прославився своєю майстерністю робити дивовижні духи. Він ніколи не знав любові і був народжений під смердючою рибної лавкою, але його духи — справжній витвір мистецтва. Вони ніби сповнені життя і почуттів. Весь світ захоплюється парфюмером. Однак ніхто не знає, яким чином він створює свої парфуми. А робить він їх з убитих ним дівчат. Перед вами історія вбивці, який вбивав одних, щоб радувати інших ...

Роман написаний з великою майстерністю та ерудицією: як в історичних питаннях, так і в питаннях психології серійного убивці. У 2006 році роман було екранізовано німецьким режисером Томом Тиквером. Фільм називається «Парфюмер: Історія одного вбивці». Головні ролі у фільмі зіграли такі відомі актори, як Бен Вішоу, Дастін Гофман, Алан Рікман та інші.

Мердок Айрис. Под сетью : роман / Айрис Мердок ; [авт. предисл. В. Скороденко ; худож. И. Гирель]. — Москва : Худож. лит., 1991. — 335 с. : рис.

«Під мережею» — перша книга Айріс Мердок, завдяки якій письменниця відразу завоювала собі особливе місце в англійській літературі.

Головний герой роману — талановитий, симпатичний, але ледачий письменник Джейк Донагю. Жінка, яка його кохає, Медж, секретарка із Сіті, яка починає свою кар'єру актриси, виганяє його з квартири, тому що в неї з'явився інший коханець.

Під тиском життєвих обставин, внаслідок того, що він втратив житло, Джейк змушений залишити свої мрії і хоч на деякий час почати жити реальним життям. Далі починаються блукання Джека по Лондону і Парижу спочатку у пошуках притулку, потім у пошуках Анни Квентін. Деякий час Джейк працює у госпіталі, але ставиться до цього з іронією та відстороненням, оскільки звик до своєрідного богемного світу митців. Життя звичайних людей здається йому занадто простим... притулок

Paris

Париж в цитатах із художніх творів

«Париж, проте, має одну перевагу над усіма іншими центрами культурного життя. Я не знаю іншого міста в світі, де зародки науки, мистецтва, різних загальнолюдських ідей так витали б у повітрі і всотувалися в людські уми, як там. У Парижі не лише мимоволі засвоюєш усе найновіше з розумової діяльності людства, але водночас стаєш багатограним, більш інтелігентним і культурним. Так, повторюю, — більш культурним, бо в Італії, Німеччині й Польщі я зустрічав дуже розумних людей, які проте не хотіли припускати, що може існувати щось за межами їхнього благодетельного впливу; вони були настільки замкнутими, що для тих, котрі не хотіли відмовлятися від власного світогляду, спілкування з ними було просто неможливим».

Генрік Сенкевич «Без догмата»

«Парижу ніколи нема кінця, і кожен, хто там жив, має про нього свої спогади, що різняться від спогадів інших. Ми завжди поверталися в Париж, хоч би ким ми були, і хоч би як він змінився, і хоч би як важко чи легко було туди потрапити. Париж вартий того, і ти завжди діставав винагороду за все, що приносив йому в дарунок. А таким він був у ті далекі дні, коли ми були дуже бідні й дуже щасливі».

Ернест Хемінгуей «Свято, що завжди з тобою»

«Париж бачив не одне повстання. Це місто ставиться до таких подій з дивовижним спокоєм. Париж має надто багато справ, щоб зважати на таку дрібницю, як заколот.

На якомусь перехресті, в якомусь провулку або тупику стріляють, захоплюють, віддають і знову беруть барикади. Плеться кров, картеч зрешечує фасади будинків, кулі вбивають людей просто в ліжках, трупи встеляють бруківку. А зовсім неподалік чути стукіт більярдних куль у якій-небудь кав'ярні.

Театри відкриті, там розігрують водевілі; цікаві сміються й теревеняють за два кроки від вулиць, на яких торжествує війна. Котяться фіакри, перехожі йдуть до ресторанів обідати, часто в ті самі квартали, де б'ються. 1831 року стрілянину припинили, щоб пропустити весільний поїзд.

Нема нічого дивовижнішого, ніж це, але така властивість паризьких бунтів. У жодній іншій столиці чогось подібного не зустрінеш. Для цього необхідні дві умови: велич Парижа і його безтурботність. Треба бути містом Вольтера й Наполеона».

Віктор Гюго «Знедолені»

«Машина спиналася вузькими вуличками на Монмартр. Дощ перестав. По небу швидко пливли хмари, важкі, посріблені по краях, вагітні матері, що квапилися швидше народити серпик місяця. Кет попросила водія зупинитися. Вони вилізли з машини, пройшли кілька кварталів нагору й звернули за ріг.

Раптом унизу перед ними відкрився весь Париж. Великий, мерехтливий, мокрий Париж. Із вулицями, площами, нічю, з хмарами й місяцем. Париж. Кільце бульварів, білясті схили пагорбів, вени, дахи, темрява, що змагалася зі світлом. Париж. Вітер, що налітав з обрію, іскриста рівнина, мости, ніби споруджені зі світла й тіні, омахи дощу десь далеко над Сеною, незчисленні фари машин. Париж, що вистояв у двобої з нічю, велетенський вулик, повний гомінкого життя, побудований над мільйонами каналізаційних тунелів, світляна квітка, що виросла на вгноєній нечистотами землі, хвора Кет, Мона Ліза... Париж».

Еріх Марія Ремарк «Тріумфальна арка»

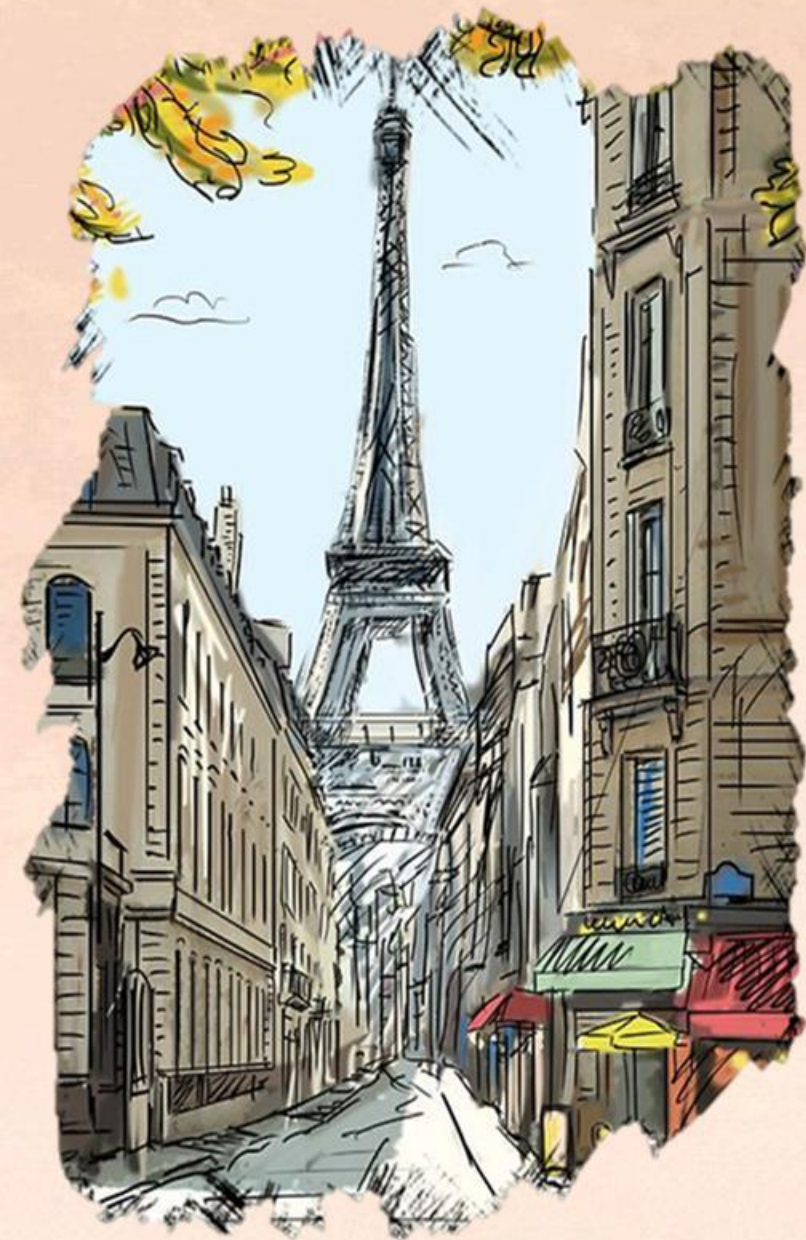
«Є Париж Катерини Медічі — в Тюїльрі, Париж Генріха II — в Ратуші; обидві ці будови ще витримані у суворому стилі. Париж Генріха IV — це Королівський майдан: цегляні фасади з кам'яними наріжниками і шиферними покрівлями, трикольорові будинки. Париж Людовіка XIII — у Валь-де-Грас: приплюснута й присадкувата архітектура, лінія склепіння нагадує ручку кошика, колони здаються пузатими, а куполи горбатими. Париж Людовіка XIV — у Будинку інвалідів, величний, пишний, позолочений і холодний. Париж Людовіка XV — у церкві Сен-Сюльпіс: кучерики, бантики, хмарки, стрічечки, листочки цикорію — усе вирізьблене із каменя. Париж Людовіка XVI — у Пантеоні, поганій копії собору святого Петра в Римі (до того ж, будівля незграбно осіла, що аж ніяк її не прикрасило). Париж часів Республіки — у Медичній школі: це жалюгідне наслідування римлян і греків, що так само нагадує Колізей чи Парфенон, як конституція III року нагадує закони Міноса, — в історії архітектури цей стиль звать «стилем мессідора»; Париж Наполеона — на Вандомському майдані: ця бронзова колона, вилита з гармат, справді чудова. Париж часів Реставрації — у біржі: це білосніжна колонада, що підтримує надзвичайно гладенький фриз; будівля має форму чотирикутника і обійшлася в двадцять мільйонів».

Віктор Гюго «Собор Паризької Богоматері»

«Емма придбала план Парижа і, водячи пальцем по карті, мандрувала столицею. Вона передплатила дамський журнал і жадібно поглинала все, що писали про великосвітське життя. Знала останні моди сезону, розклад спектаклів у опері. Стежила за романами. Читаючи книжки, Емма весь час згадувала віконта, з яким танцювала вальс, порівнювала його з літературними героями. Париж, безбережний, як океан, мерехтів перед Емминими очима в рожевій імлі».

Гюстав Флобер «Пані Боварі»

«Машина поволі їхала вечірнім Парижем. Дощ тарабанив по ній зверху й забивав майже всі інші звуки. Із срібного плину з'явилася сіра Триумфальна арка і зникла знов. Вони проїхали повз освітлені вітрини крамниць на Елісейських полях. З Рон-Туена війнуло пахощами кущів і квіток — барвиста хвиля серед одноманітної сірості. Широка, як море, населена тритонами й морськими страхіттями, мріла в сутінках площа Згоди. Немов відблиск Венеції, пропливла вулиця Ріволі з освітленими аркадами, тоді виринув Лувр, сірий і вічний, з нескінченним подвір'ям і яскравими вікнами. Далі пішли набережні, обриси мостів, хисткі й нереальні над тихою водою. Баржі, буксир із тьмяним ліхтарем — світло його було тепле і втішливе, ніби в ньому знайшли притулок утікачі з тисячі країн. Сена. Гомінкі бульвари з омнібусами, людьми й крамницями. Залізні ґрати Люксембурзького палацу, а за ним парк, наче вірш Рільке. Кладовище Монпарнас, мовчазне, занедбане. Вузькі старі вулиці, тісно зсунуті одна до одної, будинки, тихі майдани, що зненацька відкриваються за ними, дерева, перехняблені фасади, церкви, викришені часом пам'ятники, ліхтарі, що мигтять крізь дощ, пісуари, що стирчать із землі, наче маленькі фортеці, завулки з невеличкими готелями, де наймають кімнати на годину, і між ними вулички минулого з усміхненими фасадами будинків: чисте рококо й барокко, потемнілі брами, як у романах Труста...»

Еріх Марія Ремарк «Триумфальна арка»

«Жовтаві води Сени піднялися трохи не до настилу мостів. Од річки тягнуло прохолодою. Фредерік вдихав її на повні груди, смакуючи благодатне паризьке повітря, що, напоєне любов'ю, здавалося джерелом розумової наснаги; він розчулився, побачивши першого фіакра. І все йому було любе — навіть устелені соломою пороги винних погребів, навіть чистильники взуття з їхніми скриньками, навіть прикажчики, що біля бакалійних крамниць струшують жаровні для кави».

Гюстав Флобер «Виховання почуттів»

«Кажуть, що в Парижі не гуляють без діла. Неправда. Я, коли йду ввечері, ніколи не знаю, куди саме. В лісі тільки з жінкою цікаво гуляти, а не завжди маєш яку-небудь під рукою: концерти по кафе можуть розважити мого аптекаря й дружину його, але не мене. Що ж робити? Нема чого. Тут треба було б улаштувати літній сад, як парк Монсо, щоб уночі був відкритий, де можна було б послухати гарної музики й випити чогось холодного під деревом. Це було б не місце розваги, а місце гуляння; за вхід брати дорого, щоб привабити гарненьких дам. Щоб можна було походити по алеях, посипаних піском та освітлених електрикою, і посидіти, коли хочеш послухати музику, зблизька чи здалеку. Щось подібне було колись у Мюзара, але там тхнуло шинком — забагато танців, а мало місця, тіні й затишку. Якби гарний величезний сад. Розкіш була б».

Гі де Мопассан «Любий друг»

«Париж, схожий на смужку зоряного неба, що впала на чорну землю, здався йому суворим, наче гнівався на його повернення. Тоді Флорана охопила слабкість: він насилу зійшов з гори, бо ноги йому підгинались. Проходячи Нейльським мостом, він сперся на парапет, схилившись над Сеною, що котила свої чорні, мов чорнило, хвилі між невиразними масивами берегів,— червоний ліхтар на воді переслідував Флорана, наче криваве око. Тепер, щоб дістатися до Парижа, йому треба було весь час іти під гору. Дорога, що вела до міста, здавалася йому безкінечною. Сотні льє, пройдені ним, були ніщо; але цей останній відрізок шляху доводив його до розпачу: ніколи він не зійде на цю висоту, увінчану вогнями. Рівній вулиці не було краю; обабіч неї тяглися ряди високих дерев і низьких будинків, широкі сіруваті тротуари, на які падали тіні від гілля, темні проміжки поперечних вулиць з їх тишею й темрявою. Тільки газові ліхтарі, що стирчали на однаковій відстані один від одного, оживляли цю мертву пустиню короткими язиками жовтого полум'я. Флоран зупинився, а вулиця тяглася все далі й далі, відсуваючи од нього Париж у темряву ночі, йому ввижалося, що ліхтарні стовпи, блимаючи своїм єдиним оком, бігли праворуч і ліворуч, забираючи з собою дорогу; від цього мелькання в нього паморочилося в голові, він захитався і звалився на землю».

Еміль Золя «Череве Парижа»

«Портос мешкав у дуже великому й розкішному на вигляд помешканні на вулиці Старого Голубника. Щоразу, проходячи з друзями повз свої вікна, в одному з яких завжди стояв Мушкетон у парадній лівреї, Портос підводив голову і пояснював, вказуючи рукою: «Ось моє помешкання». Але ніхто ніколи не бував у нього, він нікого не запрошував у гості, і тому ніхто не міг скласти уявлення про справжні багатства, приховані за цими зовнішніми розкошами».

Александр Дюма «Три мушкетери»

«Цілі години споглядав він із висоти свого балкона річку, що линула між сіруватими набережними, почорнілими де-не-де від бруду стічних труб; при березі був пришвартований пліт для прання білизни, де хлоп'ята інколи забавлялися, купаючи в мулистій воді пуделя. Він не обертався ліворуч, у бік Кам'яного мосту біля собору Богоматері та трьох висячих мостів, а завжди втуплював погляд лише на набережну Берестів, на купи старих дерев, схожих на липи біля пристані Монтеро. Вежа св. Якова, Ратуша, церкви св. Гервасія, св. Людовіка, св. Павла височіли прямо навпроти, поміж нагромаджених дахів, а зі сходу, на Липневій колоні, ніби величезна золота зоря, виблискував ангел, тоді як із другого краю небосхилу здіймалася круглою озією блакитна баня Тюільрі».

Гюстав Флобер «Виховання почуттів»

«Париж є велетенський маятник цивілізації, і він розгойдується від одного полюса до другого, від Фермопіл до Гоморри. Після 93 року революція увійшла в смугу дивовижного затемнення, вісімнадцяте століття немов забуло докінчити те, що розпочало. Якась оргія урвала розвиток подій, висунулась на перший план, відсунула на задній план страшний Апокаліпсис, прикрила величне видіння і вибухнула сміхом після страху; трагедія зникла в пародії, і лице Медузи в глибині обрію затьмилосся карнавальним димом».

Віктор Гюго «Дев'яносто третій рік»

З представленими в медіа-огляді виданнями Ви можете познайомитися в бібліотеці НТУ «ХПІ». Детальна інформація про місце знаходження книг в електронному каталозі бібліотеки на сайті:

<http://library.kpi.kharkov.ua>

При підготовці презентації використані матеріали сайтів:

<https://www.livelib.ru>,

<http://flibusta.is>,

<https://javalibre.com.ua/>,

<http://chtyvo.org.ua/>,

та інші

